Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
GIOVANNI PITRUZZELLA
prednesené 11. novembra 2021 [1]

Vec C-79/20 P

Yieh United Steel Corp.
proti

Európskej komisii

„Odvolanie – Dumping – Vykonávacie nariadenie (EÚ) 2015/1429 – Článok 2 ods. 2 nariadenia č. 1225/2009 [teraz článok 2 ods. 2 nariadenia 2016/1036] – Určovanie normálnej hodnoty – Predaj podobného výrobku, ktorý je určený na domácu spotrebu v krajine vývozu – Vylúčenie predaja na domácom trhu určeného na vývoz z určovania normálnej hodnoty“

1. Aký je podľa antidumpingového práva rozsah požiadavky, podľa ktorej treba na účely výpočtu normálnej hodnoty, ktorá následne slúži na stanovenie dumpingu, spravidla použiť predaj podobného výrobku, „ktorý je určený na domácu spotrebu“ v krajine vývozu? Je predpokladom tejto požiadavky preukázanie subjektívneho prvku na strane predávajúceho výrobcu dotknutého výrobku?

2. Takáto je v zásade právna otázka, ktorá je predmetom analýzy v týchto návrhoch týkajúcich sa odvolania, ktorým spoločnosť Yieh United Steel Corp. (ďalej len „Yieh United“) navrhuje zrušiť rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 3. decembra 2019, Yieh United/Komisia (T-607/15, EU:T:2019:831, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Všeobecný súd zamietol žalobu uvedenej spoločnosti o neplatnosť vykonávacieho nariadenia Komisie (EÚ) 2015/1429 z 26. augusta 2015, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz plochých výrobkov z nehrdzavejúcej ocele valcovaných za studena s pôvodom v Čínskej ľudovej republike a na Taiwane (ďalej len „sporné nariadenie“) [2].

I. Právny rámec

3. V čase skutkového stavu, ktorý je predmetom prejednávanej veci, sa ustanovenia upravujúce prijímanie antidumpingových opatrení Európskou úniou stanovovali v nariadení Rady (ES) č. 1225/2009 z 30. novembra 2009, o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (ďalej len „základné nariadenie“) [3].

[1] Jazyk prednesu: taliančina.

[2] Ú. v. EÚ L 224, 2015, s. 10.

[3] Ú. v. EÚ L 343, 2009, s. 51. Toto nariadenie sa zrušilo nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/1036 z 8. júna 2016 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskej únie (Ú. v. EÚ L 176, 2016, s. 21).

4. V článku 1 ods. 1 a 2 základného nariadenia sa stanovovalo:

„1. Antidumpingové clo sa môže vzťahovať na akýkoľvek dumpingový výrobok, ktorého prepustenie do voľného obehu v [Únii] spôsobuje ujmu.

2. Výrobok sa považuje za dumpingový, ak je jeho vývozná cena do [Únie] nižšia ako porovnateľná cena podobného výrobku v bežnom obchode, stanovená pre krajinu vývozu."

5. Podľa článku 2 ods. 1 a 2 základného nariadenia:

„1. Normálna hodnota je spravidla založená na cenách zaplatených alebo obvykle platených v bežnom obchode nezávislými zákazníkmi v krajine vývozu. …

2. Predaj podobného výrobku, ktorý je určený na domácu spotrebu[,] sa spravidla použije na určenie normálnej hodnoty, ak takýto objem predaja predstavuje 5 % alebo viac z objemu predaja posudzovaného výrobku do [Únie]. Nižší objem predaja však možno použiť, ak sa napríklad účtované ceny považujú pre príslušný trh za reprezentatívne."

II. Skutkový stav a sporné nariadenie

6. Yieh United je spoločnosť so sídlom na Taiwane, ktorá pôsobí najmä v oblasti výroby a predaja plochých výrobkov z nehrdzavejúcej ocele valcovaných za studena.

7. Na základe sťažnosti, ktorú podalo združenie Eurofer, Association européenne de l'acier, ASBL (ďalej len „Eurofer"), Komisia 26. júna 2014 začala antidumpingové konanie týkajúce sa dovozu plochých výrobkov z nehrdzavejúcej ocele valcovaných za studena s pôvodom v Čínskej ľudovej republike a na Taiwane.[4] Prešetrovanie dumpingu a ujmy sa týkalo obdobia od 1. januára do 31. decembra 2013.

8. Dňa 24. marca 2015 Komisia zaviedla prostredníctvom vykonávacieho nariadenia (EÚ) 2015/501[5] (ďalej len „dočasné nariadenie") dočasné antidumpingové clo na dotknutý výrobok vo výške 10,9 %, pokiaľ išlo o Yieh United.

9. Dňa 26. augusta 2015 Komisia prijala sporné nariadenie.

10. V konkrétnej súvislosti s metódou výpočtu normálnej hodnoty pre dovoz dotknutého výrobku s pôvodom na Taiwane zo sporného nariadenia vyplýva, že metóda pôvodne použitá v dočasnom nariadení nezohľadňovala predaje distribútorom a obchodníkom na domácom trhu.[6]

11. V nadväznosti na tvrdenia niektorých vyvážajúcich výrobcov, ktorých sa týkalo antidumpingové prešetrovanie, Komisia, hoci sa domnievala, že neznalosť konečného miesta určenia predaja nie je rozhodujúca, v každom prípade opätovne preskúmala situáciu na základe dôkazov dostupných v prešetrovaní.[7] Po posúdení pripomienok a ďalších podrobností

4 Pozri oznámenie o začatí konania uverejnené v Ú. v. EÚ C 196, 2014, s. 9.

5 Vykonávacie nariadenie Komisie (EÚ) 2015/501 z 24. marca 2015, ktorým sa ukladá dočasné antidampingové clo na dovoz plochých výrobkov z nehrdzavejúcej ocele valcovaných za studena s pôvodom v Čínskej ľudovej republike a na Taiwane (Ú. v. EÚ L 79, 2015, s. 23).

6 Pozri odôvodnenie 50 sporného nariadenia s výslovným odkazom na odôvodnenia 63 až 66 dočasného nariadenia.

7 Pozri odôvodnenie 56 sporného nariadenia.

doručených po predbežnom zverejnení[8] Komisia skontrolovala predajné transakcie, ktoré sa mali zodpovedajúcim spôsobom vylúčiť z určovania normálnej hodnoty s cieľom, aby čo najpresnejšie odrážali individuálnu situáciu prešetrovaných vyvážajúcich výrobcov. V dôsledku tejto analýzy sa v odôvodnených prípadoch niektoré predajné transakcie, ktoré boli v predbežnej fáze vylúčené na účely výpočtu normálnej hodnoty, použili pri výpočte normálnej hodnoty.[9]

12. Z odôvodnenia 59 sporného nariadenia vyplýva, že „namiesto vylúčenia predaja distribútorom ako celku na základe domnienky, že všetok predaj distribútorom bol určený na vývoz, vylúčila Komisia iba ten predaj distribútorom, pre ktorý exist[oval] dostatočný objektívny dôkaz, že bol skutočne vyvezený. Komisia preskúmala vykázaný dotknutý predaj a klasifikovala ho ako predaj na domácom trhu alebo predaj na vývoz na základe konkrétnej situácie a údajov o každom z príslušných vyvážajúcich výrobcov. Ako relevantný dôkaz sa použila napríklad existencia zliav na podporu vývozu. Naopak, žiadnu úlohu pri objektívnom posudzovaní Komisie nehrali subjektívne prvky, ako je úmysel alebo vedomosť či ich absencia“.

III. Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

13. Dňa 27. októbra 2015 podala Yieh United na Všeobecný súd žalobu o neplatnosť sporného nariadenia.

14. Na podporu svojho návrhu uviedla Yieh United dva žalobné dôvody, ktoré sa týkali porušenia článku 2 ods. 3 a 5 základného nariadenia a porušenia článku 2 ods. 1 a 2 tohto nariadenia.[10]

15. Konkrétne v rámci druhého žalobného dôvodu Yieh United v podstate namietala, že Komisia sa dopustila porušenia článku 2 ods. 1 a 2 základného nariadenia, keď bez náležitého odôvodnenia usúdila, že na niektoré predaje dotknutého výrobku nezávislým zákazníkom, ktoré sa uskutočnili v bežnom obchodnom styku vo vyvážajúcej krajine, sa nemalo prihliadať na účely určenia normálnej hodnoty len z toho dôvodu, že dotknuté výrobky boli ďalej vyvezené. Najmä so zreteľom na znenie článku 2 ods. 2 základného nariadenia, podľa ktorého sa predaj dotknutého výrobku „určeného na domácu spotrebu“ obvykle používa na určenie normálnej hodnoty, Komisia mohla pri určení normálnej hodnoty účinne vylúčiť uvedené predaje len po preukázaní, že predávajúci mal v čase predaja vedomosť o vývoze dotknutých výrobkov alebo očakával, že kupujúci ich bude vyvážať.

16. Po tom, čo Všeobecný súd v napadnutom rozsudku zamietol prvý žalobný dôvod[11], v bodoch 114 až 145 zamietol aj druhý žalobný dôvod.

17. Všeobecný súd predovšetkým poznamenal, že, pokiaľ ide o gramatické hľadisko, rôzne jazykové verzie ustanovenia článku 2 ods. 2 základného nariadenia odkazujú na „určenie“ dotknutého výrobku bez toho, aby odkazovali na zámer výrobcu, pokiaľ ide o takéto určenie v čase predaja.[12] V tejto súvislosti Všeobecný súd v napadnutom rozsudku[13] konštatoval, že na rozdiel od toho, čo uviedla Yieh United, nijaký konečný záver nie je možné vyvodiť ani

8 Pozri odôvodnenie 57 sporného nariadenia.

9 Pozri odôvodnenie 56 sporného nariadenia.

10 Teraz článok 2 ods. 3 a 5 nariadenia 2016/1036 a článok 2 ods. 1 a 2 nariadenia 2016/1036.

11 Pozri body 29 až 113 napadnutého rozsudku.

12 Pozri body 128 a 129 napadnutého rozsudku.

13 Pozri body 130 a 131.

z prípadu, o ktorom rozhodol panel Svetovej obchodnej organizácie (WTO)[14], ani z predchádzajúceho nariadenia Komisie z roku 1997, ktorým sa na niektoré výrobky zaviedlo dočasné clo[15].

18. Všeobecný súd ďalej konštatoval, že výklad pojmu „určený na domácu spotrebu“, podľa ktorého nie je potrebné zisťovať úmysel alebo osobitnú znalosť predajcu, pokiaľ ide o konečné určenie dotknutého výrobku, potvrdzuje analýza kontextu predmetného ustanovenia. Ani pojem „dumping“, ani pojmy „ujma“ alebo „obchádzanie“ v zmysle základného nariadenia totiž nepredpokladajú ako podmienku uplatnenia zistenie konkrétneho úmyslu dotknutej osoby, ale vyžadujú splnenie objektívnych podmienok nezávisle od jej úmyslu alebo osobitnej vedomosti.[16]

19. Všeobecný súd tiež rozhodol, že takýto výklad zodpovedá účelu antidumpingového prešetrovania, ktorý z hľadiska orgánov Únie spočíva vo vyhľadávaní objektívnych dôkazov využívaním nástrojov, ktoré im boli poskytnuté základným nariadením, a na základe dobrovoľnej spolupráce hospodárskych subjektov. Tento výklad je podľa Všeobecného súdu tiež v súlade so zásadami predvídateľnosti a právnej istoty.[17]

20. Pokiaľ ide o prejednávanú vec, Všeobecný súd predovšetkým uviedol, že Komisia v spornom nariadení nahradila pôvodný prístup, ktorý si osvojila v dočasnom nariadený, prístupom založeným na existencii objektívnych dôkazov o vývoze dotknutého výrobku zo strany príslušného distribútora.[18] Konkrétne Všeobecný súd v prvom rade poznamenal, že určitý počet predajných transakcií, ktoré Yieh United deklarovala ako domáce, boli predmetom vývoznej zľavy na základe systému, ktorého cieľom bolo motivovať distribútorov, ktorí ďalej vyvážali svoje výrobky z ocele, v druhom rade uviedol, že bolo preukázané, že Yieh United skutočne uplatňovala takúto vývoznú zľavu, najmä na podstatnú časť predajov svojmu nezávislému zákazníkovi, v súvislosti s ktorými spochybnila zahrnutie do výpočtu normálnej hodnoty, a v treťom rade, že bolo možné zhromaždiť ďalšie objektívne dôkazy o tom, že predmetný kupujúci skutočne vyviezol veľkú väčšinu výrobkov získaných na základe uvedených predajov, ktoré boli deklarované ako domáci predaj.[19]

21. Na základe uvedených úvah dospel Všeobecný súd k záveru, že Komisia mohla oprávnene a bez toho, aby sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, vylúčiť predmetné predaje z určenia normálnej hodnoty podľa článku 2 ods. 1 a 2 základného nariadenia.[20]

IV. Návrhy účastníkov konania

22. Yieh United vo svojom odvolaní navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok, vyhovel podanej žalobe a z tohto dôvodu vyhlásil neplatnosť sporného nariadenia v časti, v ktorej sa jej toto nariadenie týka, a uložil Komisii a združeniu Eurofer povinnosť nahradiť trovy prvostupňového konania a odvolacieho konania.

[14] Správa zo 16. novembra 2007 v spore „Európske spoločenstvá – Antidumpingové opatrenia týkajúce sa chovaných lososov z Nórska“ (WT/DS 337/R), najmä poznámka pod čiarou č. 339.

[15] Nariadenie Komisie (ES) č. 1023/97 zo 6. júna 1997, ktorým sa ukladá dočasné antidumpingové clo na dovoz plochých paliet z dreva pochádzajúcich z Poľska a ktorým sa prijímajú záväzky ponúknuté niektorými vývozcami v súvislosti s týmito dovozmi [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 150, 1997, s. 4).

[16] Pozri bod 132 napadnutého rozsudku.

[17] Pozri body 133 až 135 napadnutého rozsudku.

[18] Pozri body 137 a 138 napadnutého rozsudku.

[19] Pozri body 138 až 142 napadnutého rozsudku.

[20] Pozri bod 144 napadnutého rozsudku.

23. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor odvolanie zamietol a uložil Yieh United povinnosť nahradiť trovy konania.

24. Eurofer navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie, subsidiárne aby zamietol žalobu, a ešte subsidiárnejšie aby vrátil vec Všeobecnému súdu na opätovné rozhodnutie a uložil Yieh United povinnosť nahradiť trovy konania, vrátane trov prvostupňového konania.

V. Analýza odvolania

A. O odvolaní, ktoré podala Yieh United

25. Na podporu svojho návrhu uviedla Yieh United tri odvolacie dôvody. Prvým a druhým odvolacím dôvodom namieta, že Všeobecný súd v napadnutom rozsudku porušil článok 2 ods. 3 a článok 2 ods. 5 základného nariadenia. Tretím odvolacím dôvodom Yieh United naopak poukazuje na porušenie článku 2 ods. 2 základného nariadenia Všeobecným súdom.

26. V súlade s požiadavkou Súdneho dvora sa vo svojej analýze zameriam na tretí odvolací dôvod.

B. O treťom odvolacom dôvode

1. Argumentácia účastníkov konania

27. V treťom odvolacom dôvode, ktorého cieľom je napadnúť body 129 až 135 napadnutého rozsudku, Yieh United uvádza, že Všeobecný súd porušil článok 2 ods. 2 základného nariadenia. Všeobecný súd mal nesprávne rozhodnúť, že uvedené ustanovenie, konkrétne pojem „určený na domácu spotrebu“, nevyžadoval, aby Komisia preukázala úmysel alebo osobitnú znalosť predávajúceho výrobcu, pokiaľ ide o konečné určenie dotknutých výrobkov. Podľa výkladu Všeobecného súdu mohla Komisia na základe uvedeného ustanovenia oprávnene vylúčiť domáce predaje nezávislému zákazníkovi z výpočtu normálnej hodnoty len z dôvodu, že dotknuté výrobky sa následne vyviezli, a to bez povinnosti preskúmať, či bolo zámerom predávajúceho výrobcu, aby sa tieto výrobky predávané domácemu zákazníkovi následne vyviezli, alebo či o tom aspoň vedel.

28. Následkom postoja Všeobecného súdu, ktorý potvrdil stanovisko Komisie, by však bola povinnosť výrobcu vždy a nevyhnutne zodpovedať za obchodnú politiku svojich nezávislých zákazníkov, hoci nad nimi nemá nijakú kontrolu a nemá vedomosť o skutočnom konečnom mieste určenia výrobku. Takýto výklad Komisii umožňuje uložiť výrobcovi antidumpingové clá bez ohľadu na jeho cenovú politiku, a to v rozpore s celkovým cieľom antidumpingového nariadenia.

29. Yieh United napáda tri dôvody, z ktorých Všeobecný súd v napadnutom rozsudku vychádzal, aby potvrdil výklad článku 2 ods. 2 základného nariadenia prijatý Komisiou.

30. Po prvé Yieh United spochybňuje, že analýza rôznych jazykových znení základného nariadenia vykonaná v bodoch 129 a 130 napadnutého rozsudku môže viesť k odôvodnenému záveru Všeobecného súdu, podľa ktorého je potrebné prihliadať na dôkaz o konečnom mieste určenia výrobku a nie na znalosť alebo úmysel výrobcu v čase predaja, pokiaľ ide o takéto konečné miesto určenia. Výraz „určený na“ totiž nijako nebráni posúdiť vnímanie predávajúceho

výrobcu v súvislosti s miestom určenia dotknutého výrobku v čase predaja. Okrem toho jazykové znenia, ktoré Všeobecný súd uviedol v bode 129 napadnutého rozsudku, neobsahujú výraz „konečné určenie“, ale skôr predpokladajú správne posúdenie predávajúceho výrobcu, pokiaľ ide o miesto určenia výrobku vyplývajúce z jeho predaja.

31. Po druhé Yieh United spochybňuje kontextový a teleologický výklad základného nariadenia, ktorý poskytol Všeobecný súd v bodoch 132 až 135 napadnutého rozsudku. Skutočnosť, že dumping, ujmu a obchádzanie možno konštatovať bez ohľadu na úmysel výrobcu alebo vývozcu, podľa názoru odvolateľky na jednej strane neodôvodňuje nezohľadnenie domácich predajov, ktoré Yieh United uskutočnila. V rámci antidumpingu by mal existovať subjektívny prvok, keďže ide o sankcionovanie „nekalého“ správania dotknutých výrobcov/vývozcov. Na druhej strane alternatívny výklad článku 2 ods. 2 základného nariadenia, ktorý navrhla Yieh United, Komisii nebráni nájsť objektívne dôkazy o podmienkach umožňujúcich zaviesť antidumpingové clo. Okrem toho ďalšie nástroje na ochranu obchodu stanovené najmä v ostatných ustanoveniach základného nariadenia, v dohodách WTO alebo v antisubvenčných pravidlách vyžadujú, aby orgán zodpovedný za prešetrovanie preskúmal subjektívnu znalosť a úmysel výrobcov/vývozcov. Tvrdenie Všeobecného súdu, že takýto dôkaz je náhodný alebo nepreukázateľný je preto neprijateľné.

32. Po tretie v prípade odôvodnenia Všeobecného súdu v bode 134 napadnutého rozsudku ide o kruhové uvažovanie. Ak totiž vyvážajúci výrobca spravuje svoje ceny primerane a uplatňuje podobné ceny na domáci predaj a na predaj určený na vývoz, k nijakému dumpingu nedochádza.

33. Komisia a Eurofer spochybňujú tvrdenia spoločnosti Yieh United, pričom uvádzajú, že tretí odvolací dôvod treba zamietnuť.

2. Posúdenie

a) Úvodné poznámky

34. Yieh United vo svojom treťom odvolacom dôvode poukazuje na to, že Všeobecný súd porušil článok 2 ods. 2 základného nariadenia. Táto spoločnosť spochybňuje najmä výklad výrazu „určený na domácu spotrebu“, z ktorého Všeobecný súd vychádza v bodoch 129 až 135 napadnutého rozsudku.

35. V tomto ohľade je predovšetkým potrebné pripomenúť, že v rámci článku 2 základného nariadenia, ktorý obsahuje ustanovenia týkajúce sa vymedzenia dumpingu, sa v odsekoch 1 až 7 upravujú ustanovenia umožňujúce určiť normálnu hodnotu, ktorá bude následne predmetom spravodlivého porovnania s vývoznou cenou na účely stanovenia dumpingu. [21]

36. Podľa článku 2 ods. 1 základného nariadenia je normálna hodnota spravidla založená na cenách zaplatených alebo obvykle platených v bežnom obchode nezávislými zákazníkmi v krajine vývozu. Podľa odseku 2 tohto článku, „predaj podobného výrobku, ktorý je určený na domácu spotrebu[,] sa spravidla použije na určenie normálnej hodnoty…“.

[21] Pozri článok 2 ods. 10 základného nariadenia.

37. Z tohto ustanovenia *a contrario* vyplýva, že na účely určenia normálnej hodnoty sa naopak spravidla nezohľadňuje predaj podobného výrobku výrobcami z krajiny vývozu, ktorý sa uskutočňuje na domácom trhu, pokiaľ výrobky, ktoré sú predmetom takéhoto predaja, nie sú určené na spotrebu na tomto trhu, ale majú iné určenie, ako napríklad vývoz.

38. Yieh United vo svojom odvolaní v podstate uvádza, že výraz „určený na domácu spotrebu“ podľa článku 2 ods. 2 základného nariadenia predpokladá subjektívny prvok, čiže úmysel alebo znalosť predávajúceho výrobcu, pokiaľ ide o konečné určenie dotknutého výrobku. Podľa názoru spoločnosti Yieh United je Komisia na to, aby mohla z určovania normálnej hodnoty vylúčiť predaj podobného výrobku uskutočnený na domácom trhu, povinná preukázať úmysel alebo aspoň osobitnú znalosť predávajúceho výrobcu v čase uzavretia predmetného predaja, že následne dôjde k vývozu dotknutých výrobkov.

39. Na účely reakcie na tretí odvolací dôvod spoločnosti Yieh United je preto potrebné preskúmať výklad výrazu „určený na domácu spotrebu“ uvedeného v článku 2 ods. 2 základného nariadenia, ktorý si osvojil Všeobecný súd, a to s ohľadom na tvrdenia prednesené uvedenou spoločnosťou.

b) O článku 2.1 antidumpingovej dohody

40. Na úvod je v každom prípade potrebné poznamenať – ako napokon konštatuje samotný Všeobecný súd [22] –, že výraz „určený na domácu spotrebu“ uvedený v článku 2 ods. 2 základného nariadenia zodpovedá výrazu použitému v článku 2.1 antidumpingovej dohody [23] WTO v jej troch úradných jazykoch, čiže „destined for consumption“ v angličtine, „destiné à la consommation“ vo francúzštine a „destinado al consumo“ v španielčine.

41. V tejto súvislosti z judikatúry vyplýva, že ustanovenia základného nariadenia treba vykladať v čo najväčšej miere so zreteľom na zodpovedajúce ustanovenia antidumpingovej dohody [24], aj s prihliadnutím na výklad jednotlivých ustanovení uvedenej dohody, ktorý poskytol orgán na urovnávanie sporov WTO. [25]

42. V tomto ohľade je napokon jediným prípadom, v ktorom orgány WTO poskytli usmernenia k rozsahu pojmu „destined for consumption“ podľa článku 2.1 antidumpingovej dohody, podľa všetkého prípad uvedený v bode 131 napadnutého rozsudku a v bode 17 týchto návrhov [26], v ktorom panel WTO v poznámke pod čiarou poznamenal, že „ak výrobca pred[á] výrobok nezávislému vývozcovi (alebo obchodníkovi), s vedomím, že tento výrobok [bude] vyvezený, tento predaj nemôže… byť kvalifikovaný ako predaj určený na domácu spotrebu“.

43. Z tohto zistenia podľa môjho názoru vyplýva, že znalosť predávajúceho výrobcu o tom, že výrobky, ktoré sú predmetom predaja, sú určené na vývoz, nie je bez významu pri určovaní, či takéto výrobky možno alebo nemožno považovať za „destined for consumption“ v zmysle článku 2.1 antidumpingovej dohody, a teda či príslušný predaj možno alebo nemožno zohľadniť

22 Pozri bod 130 napadnutého rozsudku a tam citovanú judikatúru.

23 Dohoda o uplatňovaní článku VI Všeobecnej dohody o clách a obchode 1994 (Ú. v. ES L 336, 1994, s. 103).

24 Rozsudok z 9. januára 2003, Petrotub a Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, bod 57).

25 Pozri analogicky rozsudok zo 6. októbra 2020, Komisia/Maďarsko (Vysokoškolská výučba) (C-66/18, EU:C:2020:792, bod 92), ako aj v súvislosti s článkom 3 ods. 1, 2 a 3 nariadenia (EÚ) 2016/1036, moje nedávne návrhy, ktoré som predniesol vo veci Komisia/Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2021:533, bod 24).

26 Ide o poznámku pod čiarou č. 339 veci, na ktorú sa odkazuje v poznámke pod čiarou 14 vyššie.

pri určovaní normálnej hodnoty. Z uvedeného zistenia totiž vyplýva, že skutočná znalosť predávajúceho výrobcu o takomto mieste určenia vylučuje označenie „destined for consumption“ vo vzťahu k dotknutému tovaru, a preto vylučuje súvisiaci predaj z výpočtu normálnej hodnoty.

44. Napriek tomu však súhlasím s analýzou, ktorú Všeobecný súd vykonal vo vyššie citovanom bode 131 napadnutého rozsudku, podľa ktorej len z uvedeného zistenia nemožno naopak vyvodiť, že neexistujúci dôkaz o skutočnej znalosti predávajúceho výrobcu o konečnom určení dotknutého výrobku pri vývoze musí nevyhnutne viesť k záveru, že predmetný predaj sa považuje za určený na domácu spotrebu. Inak povedané, skutočnosť, že vedomosť predávajúceho výrobcu o tom, že výrobky sú určené na vývoz, môže odôvodniť vylúčenie súvisiaceho predaja z výpočtu normálnej hodnoty nutne neznamená, že ak orgán zodpovedný za prešetrovanie takúto skutočnú vedomosť nepreukáže, dotknutý predaj treba nevyhnutne zahrnúť do predmetného výpočtu.

45. Skutočná vedomosť predávajúceho výrobcu v čase predaja o tom, že výrobky, ktoré sú predmetom tohto predaja, sa následne vyvezú, totiž umožňuje predpokladať, že cena a podmienky predaja (určeného na vývoz) nezodpovedajú cene a predajným podmienkam na domácom trhu, čo odôvodňuje vylúčenie takéhoto predaja z výpočtu normálnej hodnoty, ktorá má čo najvernejšie odrážať predajnú cenu v krajine vývozu. Opak však nemusí byť nutne pravdou. Ako podrobnejšie vysvetlím nižšie, je totiž dosť možné, že vylúčenie predaja z výpočtu normálnej hodnoty možno odôvodniť na základe objektívnych skutočností týkajúcich sa tohto predaja, ktoré sú nezávislé od preukázania úmyslu alebo skutočnej znalosti predávajúceho výrobcu, pokiaľ ide o následný vývoz dotknutých výrobkov.

46. Práve v tomto kontexte je preto potrebné pristúpiť k vyššie uvedenému preskúmaniu výkladu ustanovenia práva Únie podľa článku 2 ods. 2 základného nariadenia, najmä výrazu „určený na domácu spotrebu“, ktorý je jeho súčasťou, ktorý poskytol Všeobecný súd.

c) O výklade výrazu „určený na domácu spotrebu“ podľa článku 2 ods. 2 základného nariadenia

47. Ako v tejto súvislosti poznamenal Všeobecný súd, z ustálenej judikatúry vyplýva, že pri výklade ustanovení práva Únie je potrebné zohľadniť nielen ich znenie, ale aj ich kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej sú súčasťou.[27]

48. V tomto ohľade, pokiaľ ide predovšetkým o gramatický výklad predmetného ustanovenia, uvádzam, ako napokon konštatoval aj Všeobecný súd[28], že v anglickom znení článku 2 ods. 2 základného nariadenia sa používa – navyše odlišne v porovnaní s anglickým znením článku 2.1 antidumpingovej dohody – výraz „intended for domestic consumption“, ktorý by sa mohol vykladať v tom zmysle, že úmysel predajcu, pokiaľ ide o určenie predávaného výrobku, má byť relevantným kritériom. V každom prípade jednak ostatné jazykové znenia predmetného ustanovenia, na ktoré sa odvoláva Všeobecný súd, jednak tri úradné znenia vyššie uvedeného článku 2.1 antidumpingovej dohody výslovne neodkazujú na takýto úmysel, ale vzťahujú sa skôr na „miesto určenia“.

[27] Pozri okrem iného rozsudok z 29. júla 2019, Vethanayagam a i. (C-680/17, EU:C:2019:627, bod 42), ako aj bod 127 napadnutého rozsudku a tam citovanú judikatúru.

[28] Pozri najmä body 128 až 130 napadnutého rozsudku, ktoré spochybnila Yieh United.

49. Z judikatúry Súdneho dvora v tejto súvislosti vyplýva, že určenie významu a rozsahu pojmov, pre ktoré právo Únie neobsahuje definíciu, ako v prejednávanej veci, sa musí vykonať podľa ich obvyklého významu v bežnom jazyku pri súčasnom zohľadnení kontextu, v ktorom sa používajú, ako aj cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou. [29]

50. Taliansky pojem „destinare“ (určiť) pochádza z latinského pojmu „destinare“ a správne znamená „stanoviť pevným a nezvratným spôsobom, ako akt vyššej vôle“ [30]. Takýto odkaz na vyššiu a neodvratnú vôľu sa jasne odráža v talianskom slove „destino“ (osud), ktorý zodpovedá anglickému výrazu „destiny“, francúzskemu „destin“, španielskemu a portugalskému „destino“. V prenesenom význame získava výraz „určiť“ v bežnom jazyku význam „priradený“, „vyhradený“ alebo „zameraný“ na konkrétny cieľ, t. j. bez odkazu na vyššiu vôľu. [31]

51. V takomto zmysle výraz „určený na domácu spotrebu“ znamená, že na to, aby sa predaj v krajine vývozu mohol zahrnúť do výpočtu normálnej hodnoty, musia byť výrobky, ktorých sa tento predaj týka, „priradené“, „vyhradené“, „zamerané“ na domácu spotrebu.

52. V súlade s konštatovaním v bodoch 42 a 43 vyššie z uvedeného vyplýva, že úmysel a znalosť vývozcu, pokiaľ ide o skutočné určenie konečného výrobku, nepredstavujú irelevantné prvky v rámci analýzy zameranej na určenie, či podobný výrobok, ktorého sa týkajú niektoré predaje, je alebo nie je „určený na domácu spotrebu“. Konečné určenie predávaného výrobku, ktoré môže mať vplyv na cenu a podmienky predaja, môže totiž určiť predávajúci výrobca, alebo o ňom môže v každom prípade vedieť, čiže môže ovplyvňovať predajnú cenu a predajné podmienky.

53. Na rozdiel od tvrdenia spoločnosti Yieh United v podanom odvolaní však dôkaz o úmysle alebo skutočnej znalosti predávajúceho výrobcu, pokiaľ ide o konkrétne určenie predávaných výrobkov, nie je nevyhnutným prvkom na účely vylúčenia súvisiaceho predaja z výpočtu normálnej hodnoty. Je totiž dosť možné, že bez ohľadu na preukázanie takéhoto úmyslu alebo skutočnej znalosti možno záver, že dotknuté výrobky sú určené, čiže „priradené“ alebo „zamerané“ na vývoz, objektívne vyvodiť na základe určitých skutočností týkajúcich sa predaja alebo zákazníka, ktorý dotknuté výrobky nadobúda. Z tohto hľadiska môže napríklad dôkaz o tom, že predaj sa uskutočnil za určitú cenu alebo osobitným spôsobom a za konkrétnych podmienok zameraných na podporu vývozu, alebo preukázanie skutočnosti, že došlo k predaju zákazníkovi, ktorý sa prevažne zaoberá vývozom predávaných výrobkov, podľa môjho názoru postačovať na možný záver, že dotknutý predaj sa týka výrobkov „určených“ na vývoz a že z tohto dôvodu ho treba vylúčiť z výpočtu normálnej hodnoty. [32] Dôkaz o uvedených skutočnostiach je dostatočný nezávisle od preukázania úmyslu alebo znalosti predávajúceho výrobcu, pokiaľ ide o určenie tovaru.

54. Komisia môže preto na základe dôkazov o takýchto skutočnostiach predpokladať, že predmetný predaj sa týkal výrobkov s iným určením, než je domáca spotreba, čiže ho môže vylúčiť z výpočtu normálnej hodnoty bez potreby preukázať skutočnú znalosť predávajúceho výrobcu

[29] Pozri okrem iného rozsudok z 26. mája 2016, Envirotec Denmark (C-550/14, EU:C:2016:354, bod 27 a citovaná judikatúra).

[30] Pozri Treccani.it.

[31] Tamže. Obdobne vo francúzštine sa sloveso „destiner“ definuje ako „fixer la destination de quelque chose, le réserver à cet usage, à cet emploi; affecter“ (Larousse.fr) a v angličtine sloveso „to destine“ sa definuje ako „[with object] intend or choose for a particular purpose or end“ (*Oxford Dictionary of English*, 3° vyd. (prepracované), Oxford University Press, 2015).

[32] Ako sa podrobnejšie uvádza v bode 61 a v poznámke pod čiarou 38 nižšie, obdobný, hoci nie totožný prístup sa uplatňuje v judikatúre súdov Spojených štátov amerických vo veci vnútroštátneho ustanovenia antidumpingového práva týkajúceho sa určovania normálnej hodnoty. Pozri najmä United States Court of International Trade z 3. februára 1997, *INA Walzlager Schaeffler KG v. United States* [957 F. Supp. 251 (Ct. Int'l Trade 1997) s. 265].

o mieste určenia dotknutých výrobkov. Je však nutné preukázať existenciu objektívnej súvislosti medzi predajom a iným určením dotknutých výrobkov, než je domáca spotreba, ktorá by mohla odôvodniť vylúčenie takéhoto predaja z výpočtu normálnej hodnoty.

55. Kontextová analýza a účel článku 2 ods. 2 základného nariadenia podľa môjho názoru potvrdzujú vyššie uvedený výklad výrazu „určený na domácu spotrebu“ uvedeného v predmetnom ustanovení, podľa ktorého úmysel alebo osobitná znalosť predávajúceho výrobcu, pokiaľ ide o určenie predávaných výrobkov, je síce relevantným prvkom, pri preukázaní jednej alebo viacerých skutočností zakladajúcich objektívnu súvislosť medzi predajom a následným vývozom však nie je potrebné, aby Komisia na účely vylúčenia dotknutého predaja z výpočtu normálnej hodnoty preukázala existenciu subjektívneho prvku na strane vyvážajúceho výrobcu.

56. Ako som uviedol v bode 35 vyššie, z hľadiska kontextu sa predmetné ustanovenie zaraďuje do rámca článku 2 ods. 1 až 7 základného nariadenia, kde sa upravujú ustanovenia umožňujúce určiť normálnu hodnotu, ktorá bude následne predmetom spravodlivého porovnania s vývoznou cenou na účely stanovenia dumpingu. Z uvedených ustanovení vôbec nevyplýva, že pre výpočet normálnej hodnoty na účely určenia dumpingu by bolo potrebné preukázať subjektívny prvok, ktorého sa dovoláva Yieh United. Navyše, ako poznamenal Všeobecný súd v bode 132 napadnutého rozsudku, pričom Yeah United toto konštatovanie vo svojom odvolaní nespochybnila, ani článok 2 ods. 8 základného nariadenia, ktorý sa týka stanovenia vývoznej ceny, neobsahuje nijaký odkaz na kritérium „vedomosti“ dotknutej osoby.

57. Z teleologického hľadiska je potrebné uviesť, že odkaz na určenie podobných výrobkov na domácu spotrebu uvedený v článku 2 ods. 2 základného nariadenia je neoddeliteľnou súčasťou určovania bežnej hodnoty, pričom jeho cieľom je zabezpečiť, aby normálna hodnota v čo najväčšej miere zodpovedala bežnej cene podobného výrobku na domácom trhu vývozcu.[33] Táto zhoda je nevyhnutná na zaručenie spravodlivého porovnania s vývoznou cenou dotknutého výrobku na účely stanovenia dumpingu. Z uvedeného je zrejmé, že predaj týkajúci sa výrobkov, ktoré nie sú určené na domácu spotrebu, nepredstavuje vhodný základ pre výpočet normálnej hodnoty a z tohto dôvodu ho treba z výpočtu takejto hodnoty vylúčiť.[34]

58. Z uvedeného účelu predmetného ustanovenia vyplýva, že dôkaz o existencii súvislosti medzi domácim predajom a iným určením, než je domáca spotreba, je nevyhnutný na to, aby bolo možné takýto predaj vylúčiť z výpočtu normálnej hodnoty. Z uvedeného účelu naopak vôbec nevyplýva požiadavka, aby Komisia na účely možného vykonania takéhoto vylúčenia nutne preukázala existenciu subjektívneho prvku na strane predávajúceho výrobcu.

59. Napokon Yieh United nevychádza pri svojom všeobecnom tvrdení, podľa ktorého by „v rámci antidumpingu mal existovať subjektívny prvok“, z nijakého konkrétneho právneho základu. Naopak, ako uvádza Komisia a ako vyplýva z judikatúry, účelom zavedenia antidumpingového cla, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je určenie normálnej hodnoty, nie je uloženie sankcie, ale obnovenie spravodlivých trhových podmienok v Únii.[35] Z uvedeného vyplýva, že v tejto oblasti práva v zásade nie je potrebné určovať subjektívny prvok.

[33] Pozri analogicky s odkazom na pojem bežný obchod podľa článku 2 ods. 1 základného nariadenia návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Mengozzi vo veci Rada/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2105, bod 43), na ktorý sa výslovne odvoláva Súdny dvor v bode 28 príslušného rozsudku z 1. októbra 2014, Rada/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245).

[34] Pozri, aj v tomto prípade analogicky, tamže.

[35] Pozri v tejto súvislosti v uvedenom zmysle rozsudok z 3. októbra 2000, Industrie des poudres sphériques/Rada (C-458/98 P, EU:C:2000:531, bod 91), a návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Van Gerven vo veci Nölle (C-16/90, neuverejnené, EU:C:1991:233, bod 11).

60. Okrem toho, ako Všeobecný súd v podstate konštatoval v bodoch 133 a 134 napadnutého rozsudku, podmieniť vylúčenie predaja výrobkov, pri ktorých možno predpokladať ich následný vývoz, z určovania normálnej hodnoty dotknutého výrobku výlučne preukázaním úmyslu alebo skutočnej znalosti predajcu v čase predaja, pokiaľ ide o konečné určenie dotknutého výrobku, by bolo v rozpore so samotným účelom antidumpingového prešetrovania. V tomto ohľade som už jednak uviedol, že na rozdiel od iných oblastí práva Únie, ako je napríklad oblasť porušovania práva hospodárskej súťaže, pri antidumpingovom prešetrovaní majú inštitúcie Únie skôr obmedzené právomoci, a preto sú závislé od dobrovoľnej spolupráce zainteresovaných strán pri poskytnutí informácií potrebných pre rozhodnutie v rámci prešetrovania.[36] Rovnako súhlasím so Všeobecným súdom, že požadovať od inštitúcií takýto dôkaz, ktorý sa v danom procesnom kontexte môže ukázať ako nemožný, by v konečnom dôsledku znamenalo, že na účely určovania normálnej hodnoty podľa článku 2 základného nariadenia by sa umožnilo zohľadňovať ceny vyvážaných výrobkov, ktoré by mohli skresľovať a narúšať správne určenie tejto normálnej hodnoty.[37]

61. Na záver len pre doplnenie poznamenávam, že výklad ustanovenia článku 2 ods. 2 základného nariadenia, podľa ktorého na účely stanovenia, či je predávaný podobný výrobok „určený na domácu spotrebu“, môže byť úmysel alebo skutočná znalosť predávajúceho výrobcu o tom, že dotknutý výrobok je určený na vývoz, relevantným prvkom, nie je však rozhodujúci, ak sa preukáže existencia objektívnej súvislosti medzi predajom a následným vývozom, ktorá môže odôvodniť vylúčenie určenia na domácu spotrebu, pokiaľ ide o predávané výrobky, je v podstate v súlade s výkladom vnútroštátneho ustanovenia antidumpingového práva týkajúceho sa určovania normálnej hodnoty, ktorý si vo svojej praxi osvojili správne a súdne orgány Spojených štátov.[38]

62. Analýzu napadnutého rozsudku treba vykonať práve s ohľadom na všetky vyššie uvedené úvahy.

d) O napadnutom rozsudku

63. Všeobecný súd sa v napadnutom rozsudku pri analýze druhého odvolacieho dôvodu spoločnosti Yieh United najprv v bodoch 127 až 135 zaoberal výkladom ustanovenia článku 2 ods. 2 základného nariadenia a výrazu „určený na domácu spotrebu“, ktorý je jeho súčasťou. Následne,v bodoch 136 až 144 napadnutého rozsudku Všeobecný súd preskúmal prejednávanú vec, pričom dospel k záveru, že Komisia sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď v spornom nariadení vylúčila predaj realizovaný spoločnosťou Yieh United jej najväčšiemu zákazníkovi na Taiwane.

[36] Pozri moje návrhy, ktoré som predniesol vo veci Komisia/Kolachi Raj Industrial (C-709/17 P, EU:C:2019:303,bod 46, kde sa uvádzajú ďalšie odkazy).

[37] Pozri bod 134 napadnutého rozsudku.

[38] Konkrétne 19 U.S. Code § 1677b, najmä jeho písm. a) ods. 1 Z judikatúry týkajúcej sa tohto ustanovenia totiž vyplýva, že sa uplatňuje kritérium, podľa ktorého je orgán zodpovedný za antidumpingové prešetrovanie povinný preukázať, že výrobca „knew or should have known that the merchandise was not for home consumption based upon the particular facts and circumstances surrounding the sales“ (čiže na základe konkrétnych skutočností a okolností týkajúcich sa predaja vedel alebo *mal vedieť*, že tovar nebol určený na domácu spotrebu); pozri United States Court of International Trade z 3. februára 1997, *INA Walzlager Schaeffler KG v. United States* [957 F. Supp. 251 (Ct. Int'l Trade 1997) s. 264], a z 3. júla 2001, *Tung Mung Development Co. Ltd. et Yieh United Steel Corp. v. United States* [219 F. Supp. 2d 1333 (Ct. Int'l Trade 2002) s. 46]). Uvedenú judikatúru v podstate potvrdil rozsudok zo 17. júna 2020, *Coalition of American Flange Producers v. United States* [448 F. Supp. 3d 1340 (Ct. Int'l Trade 2020) s. 1354 a nasl.]. Z predmetnej judikatúry preto vyplýva, že preukázanie skutočnej znalosti vyvážajúceho výrobcu o tom, že predávané výrobky sú určené na vývoz, nie je potrebné, pokiaľ takúto vedomosť možno predpokladať na základe objektívnych skutočností („constructive knowledge“) vedúcich k záveru, že výrobca „mal vedieť“, že dôjde k vývozu dotknutých výrobkov.

64. V tejto súvislosti predovšetkým poznamenávam, že Yieh United v rámci svojho tretieho odvolacieho dôvodu spochybňuje výlučne body 129 až 135 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd, ako som uviedol v predchádzajúcom bode, poskytol výklad výrazu „určený na domácu spotrebu“ v zmysle článku 2 ods. 2 základného nariadenia. Z uvedených bodov však vyplýva, že Všeobecný súd sa v podstate obmedzil na preskúmanie a odmietnutie výkladu uvedeného ustanovenia navrhovaného spoločnosťou Yieh United, podľa ktorého je Komisia na to, aby mohla vylúčiť konkrétny predaj z výpočtu normálnej hodnoty, povinná preukázať úmysel alebo konkrétnu znalosť predajcu, pokiaľ ide o skutočnosť, že predávaný výrobok je určený na vývoz. Vo svojich tvrdeniach uvedených v rámci tretieho odvolacieho dôvodu Yieh United iba uvádza, že Všeobecný súd sa tým, že neprijal uvedený výklad, dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

65. Z analýzy vykonanej v bodoch 47 až 60 vyššie však vyplýva, že výklad predmetného ustanovenia, ktorý navrhla Yieh United, treba podľa môjho názoru odmietnuť, pričom napriek tomu, že zámer a skutočná znalosť predávajúceho výrobcu, pokiaľ ide o konečné určenie tovaru, nie sú irelevantnými skutočnosťami, ich preukázanie nie je nutne rozhodujúce na účely určenia, či výrobok predávaný v krajine vývozu je alebo nie je „určený na domácu spotrebu“ v zmysle článku 2 ods. 2 základného nariadenia.

66. Z uvedeného vyplýva, že Všeobecný súd sa tým, že v bodoch 129 až 135 napadnutého rozhodnutia odmietol vyššie uvedený výklad predmetného ustanovenia, ktorý navrhla Yieh United, v nijakom prípade nedopustil nesprávneho právneho posúdenia. Táto úvaha je podľa môjho názoru dostatočná na účely zamietnutia tretieho odvolacieho dôvodu, keďže, ako som uviedol, Yieh United sa v tomto odvolacom dôvode obmedzuje na spochybnenie predmetnej časti rozsudku tým, že opätovne navrhuje uvedený výklad dotknutého ustanovenia.

67. Pre doplnenie v druhom rade poznamenávam, že ako vyplýva z analýzy vykonanej v bodoch 47 až 60 vyššie, výklad výrazu „určený na domácu spotrebu“ v zmysle článku 2 ods. 2 základného nariadenia, ktorý poskytol Všeobecný súd v bodoch 129 až 135 napadnutého rozsudku, treba doplniť a vysvetliť v tom zmysle, že úmysel alebo skutočná znalosť predávajúceho výrobcu, pokiaľ ide o určenie tovaru na vývoz, môže byť relevantným prvkom, nie je však rozhodujúci, ak sa preukáže existencia objektívnej súvislosti medzi predmetným predajom a iným určením predávaného tovaru, než je domáca spotreba, na základe ktorej možno vylúčiť zohľadnenie takéhoto predaja pri výpočte normálnej hodnoty.

68. Po tretie, a aj v tomto prípade ako doplnenie uvádzam, že z bodov 138 až 143 napadnutého rozsudku – t. j. bodov, ktoré Yieh United nespochybnila – vyplýva, že v prejednávanej veci Komisia vylúčila z výpočtu normálnej hodnoty sporné predajné transakcie spoločnosti Yieh United jej najväčšiemu zákazníkovi na Taiwane, a to na základe preukázanej skutočnosti, že jednak na značnú časť predmetných predajov [39] sa uplatnila vývozná zľava, jednak tento zákazník pôsobil prevažne v oblasti vývozu predávaných výrobkov. [40]

69. Za týchto okolností a s ohľadom na výklad dotknutého ustanovenia uvedený v bodoch 47 až 60 vyššie sa domnievam, že Všeobecný súd dospel k správnemu záveru, že Komisia sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď z výpočtu normálnej hodnoty vylúčila predaje uvedenému zákazníkovi.

[39] Z bodu 141 napadnutého rozsudku vyplýva, že takéto predaje predstavovali napríklad 40 % predajov tomuto zákazníkovi uskutočnených v decembri 2013.

[40] Z bodu 142 napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že bolo preukázané, že tento zákazník predal na domácom trhu len zanedbateľné množstvo dotknutého výrobku.

VI. Návrh

70. Na základe všetkých vyššie uvedených úvah navrhujem, aby Súdny dvor zamietol tretí odvolací dôvod spoločnosti Yieh United ako nedôvodný.